

**Dobrou mušku s pivem
z restaurace Ryšavý Vémyslice!**

„Demokracie je boj!“

Leden 2017

Vémyslický REBEL

Nezávislé komentování politického,
ekonomického, ob

anského, náboženského i kulturního života nejen

městyse Vémyslice bez falešné, pokrytecké a sebevražděné korektnosti

TÉMATA: všehočtuť vémyslická, česká, unijní a světová

ResTart „Hlásím, že jsem opět zde!“ Josef Švejk

Po pěti dlouhých, takřka nekonečných měsících, se znovu a s novým elánem vracím nejen do místní, ale demokratické přítomnosti vůbec. Přiznávám, že jsem s posledním výdechem původního počítače docela vážně uvažoval o odchodu do aktivistického důchodu. Ta radost v šiku místní KDU-ČSL! Jenže co kdyby se někdo z nich samou radostí zbláznil?

To si rozhodně nemohu vzít na svědomí! A tak se tedy vracím, zejména díky velkorysému rodinnému daru v podobě supernového laptoku.

Možná jsem svou, selháním techniky odmlkou, ztratil některé příznivce mé politické aktivity. Pokud mi to zdraví a boží přízeň dovolí, veřejně vyhlašuji, že i přes vysoký věk navíc zkusím Léta Páně 2017 nezůstat pouze u pasivní role internetových výkřiků a osamocené vzdoru.

Dnes už zesnulý tchán mé nejoblíbenější dcery zastával životní zásadu, jíž jsem přijal za svou.

„ŽIVÉ NÁS NEDOSTANOU!“

VÉMYSLICKÉ KŘÍŽOVATKY-LIDOVECKÉ

“Kdo dává přednost jistotám před svobodou, zůstává trvalým otrokem.“ Autor neznámý

Na jednom z posledních zastupitelstev městyse Vémyslice jsem se dovolil zeptat místních mocných, zda v obci pracuje politická strana KDU-ČSL a zda je jejím předsedou stále pan Jan Průdek. Nemáte ponětí, jak se mi tento vážený a ctihodný sbor podařilo svým dotazem pobavit – napětí v zasedacím sále povolilo a přísné tváře zastupitelů zlidštil od těžce zadržovaného smíchu až neskrývaný chechtot zasvěcených.

Jenom paní zastupitelka, Mgr. Holá a pan zastupitel Holý se tvářili, jako by kousli do pepře.

A proč bych se nezeptal, když takzvaně nezávislí za KDU-ČSL šli do boje za nejvyšší křesílka v obci pod geniálním volebním sloganem, že „...možná by to šlo jinak a lépe“.

Pohavlovskou demokratickou politiku provází zajímavý fenomén – nechť občanů ke vstupu do politických stran, a přesto zájem a potřeba podílet se na řízení věcí veřejných. Z tohoto důvodu si občané vytváří volební sdružení buď skutečně nezávislých kandidátů anebo vstupují jako „takzvaně nezávislí“ pod protektorát některé z existujících politických stran.

Takzvaných nezávislých říkám proto, že nejen já, ale většina věmyslických voličů považuje za skutečně nezávislé zastupitele vedené několikanásobným starostou obce panem Milanem Doubkem, dále pány Chudobou, Ryšavým, Staňkem a Nečasem. Tito pánové během svých volebních období dokázali změnit městys k nepoznání včetně získání dotací ve výši pětadevadesáti procent na veřejnou kanalizaci. Mimo jiné.

To opozičníci pod kuratelou KDU-ČSL jsou všechno možné, jenom ne nezávislí. To ať si vykládají ministrantům v místním katolickém kostelíčku, ale ne rozumným sousedům. Každý soudný věmyslický volič vidí, že „nezávislí lidovci“ jsou lidsky, politicky ale i kulturně a jinak navíc i dvě rozdílné dvojice, jež spojuje sice křehké, leč křečovitě pouto falešně chápané soudržnosti.

Vůbec nejzajímavější je místně hovorové pojmenování opozičníků za KDU - ČSL. Pokud čekáte tradičně ironický /třebaže ne dehonestující/ výraz, jste na omylu.

„Průdkovci“ jim říká mnohý hlas obecný. Pan Průdek nemá důvod se urážet, neboť v tomto označení místních občanů zastávajících jistý politický názor je reflektovaný zejména – a především – nevyslovený, leč přirozený respekt k lidským, občanským, politickým a vůdcovským schopnostem pana Jana Průdka. Dovolím si tvrdit, že i když jsem se prakticky s panem Průdkem rozešel takřka ve všech lidských, politických, náboženských a světonázorových otázkách, označením jeho následovníků jako „Průdkovce“ vidím přirozenou cestu k uznání jeho /byť dle mého poněkud obskurních/ organizačních schopností.

To ale neznamená, že hodlám „Průdkovce“ nějak politicky, nábožensky nebo slovně šetřit!

Prostě proto, že lidovci a jejich příznivci jsou obecně vnímáni a posuzováni jako politický subjekt reakčního klerikálního myšlení s nepřehlédnutelnými mravními, morálními a charakterovými nedostatky. Podle minulých i současných volebních preferencí KDU – ČSL lze mít za objektivně prokázané, že výše zmíněný názor zastává většina dospělé populace Česka.

No, mravní, morální a charakterové nedostatky...

Kdo je nemá?

A kdo má vůbec právo kriticky hodnotit charakterové nedostatky třeba právě místních zastupitelů, církevních aktivistů, učitelů, prelátů a jiných veřejných činitelů?

Dle závazného rozhodnutí mezinárodního soudu pro lidská práva ve Štrasburku a nálezu Ústavního soudu České republiky je každý veřejně činný občan /od spisovatele po prezidenta povinen/ strpět kritiku až zesměšnění formou satiry za výkon své veřejné nebo politické funkce.

Hlubší rozbor činnosti místně „nezávislých“ lidovců z pohledu M. Hrdiny st. v únorovém vydání **VR**

NE/KŘEŠŤANSKÉ ROZJÍMÁNÍ „Mám právo věřit v co chci. Otázkou je, zda objektivně věřím v pravdu“ MH st.

Nebudete mi to věřit, ale projev kardinála Duky na Nový rok byl ze všech proslovů jediný, který jsem vyslechl od začátku až závěrečné amen a přemýšlím o jeho slovech, poselství a významu pro obyčejného českého, moravského a unijního občana víceméně pořád.

3.

Můj dojem byl a zůstal jediný.

Naprostá bezradnost z náboženských problémů současné společnosti a totální neschopnost římskokatolické – potažmo křesťanské – „elity“ tento stav smysluplně řešit.

Jeho závěrečná výzva českým, potažmo věmyslickým „neznaobohům“ pokorně následovat negramotné pasačky jímž se měla zjevit Panna Maria snad ani nemohla být myšlena vážně – a pokud myšlena vážně byla, svědčí jen o totálním zatemnění mysli českého římskokatolického primase.

Náboženská víra je příliš křehká rostlinka, s níž není radno donekonečna hrubě zacházet.

Už několikrát jsem se rozhodl neangažovat se v náboženských záležitostech zvláště v obci Vémyslice.

„Je to marný, je to marný, je to marný...“

Ale není to zas až tak marný...

Třeba proto, že se na mě obrací relativně vysoký počet vémyslických občanů, kteří hledají cestu ke křesťanským kořenům a mají více než nedobrou zkušenost s církevními i farními činovníky nebo obzvláště nekompromisními náboženskými aktivisty. Tito novodobí „hledači víry“ zhusta odmítají římskokatolickou posedlost vnější vyumělkovanou formou s důrazem na materiální pompéznost v podobě modlářského uctívání obrazů, soch nebo kosterních pozůstatků údajných svatých.

Obecná nedůvěra /včetně vémyslických občanů/ k instituci zvané církev /římskokatolické i protestanské/ vychází především z nedobré historické zkušenosti a trpké přítomnosti.

Zásadním problémem současné „takzvané krize víry“ lidu českých zemí je neschopnost církevních i laických činovníků oslovit miliony „nepraktikujících křesťanů“ srozumitelným jazykem při vědomí a uznání vzdělanosti a duchovní vyspělosti občanů Česka jednadvacátého století.

Místní římskokatolická komunita a příslušný kněz jsou více než zdatní v pořádání nejrůznějších finančních sbírek nebo církevních akcí, na které jsou „srdečně zváni všichni občané“ prostřednictvím Vémyslických novin.

A dál už nic. Nejsem sám, komu se takto nastavená „církevní náruč“ zdá málo motivující k vážněji míněnému sblížení s místní římskokatolickou praktikující menšinou. Nejlépe tento stav vystihlo několik vémyslických občanů, hledající cestu ke svým křesťanským kořenům, kteří mi už nejednou připomněli můj dávný citát z Malých vémyslických rozjímání ve Vémyslických novinách: „Ježíši Kriste, chci jít za Tebou, ale bojím se těch, co si říkají křesťané...“

Koneckonců, bratr děkan Bublan by udělal víc než mnoho pro obnovu důvěry nebo alespoň částečnému porozumění mezi vémyslickými pravověrnými, nepraktikujícími katolíky až odpadlíky, kdyby alespoň dvakrát do roka navštívil veřejné zasedání zastupitelstva a vyslechl si na neutrální půdě názory občanů, kteří sice nábožensky pochybují, ale přesto hledají nesnadnou cestu k evangelijnímu poselství ...

Umím si však představit i jiné, méně komplikované cesty vedoucí k možnému porozumění mezi výše naznačenými, byť názorově zdánlivě ideově nepřekonatelnými tábory.

Příště: československá husitská církev a Vémyslice

4.

SLAVNÁ I NESLAVNÁ VÝROČÍ „Není hanba upadnout, ale dlouho ležet.“ Autor neznámý

Charta

Na internetu jsem zaznamenal plačtivou úvahu jakéhosi řadového sluníčkáře, že si český lid dostatečně nepřipomenul čtyřicáté výročí vzniku Charty 77 a její podstatné role pro pád bolševika.

Ach ti nevděční čechácci!

V době zrodu Charty mi bylo třicet roků a pokud si dobře pamatuji, mezi dělnictvem jsme o disidentech dost hovořili. Velmi otevřeně hovořili! Obecně lze říci, že jsme jejich otevřený vzdor proti režimu respektovali, uznávali a v drtivé většině si ho i vážili.

Ale nic víc!

Že by se má generace bolševika bála? My, kteří v roce šedesátém osmém vykonávali základní vojenskou službu jsme byli nejen ochotni, ale i odhodlaní postavit se vnější komunistické agresi za jakoukoliv cenu. Byť za „socialismus s lidskou tváří.“

Nejhorší pro českou morálku a víru v obecnou mravnost západní demokracie však byl postoj takzvaně svobodného světa, kterého v předstihu informovali kremelští jestřábi o plánované okupaci Československa a smrtelně nepřátelskému NATO dodali podrobné časové plány postupu a místa a linie, pro rudý pakt nepřekročitelné. O pohybu okupačních hord pak byli severoatlantičtí bojovníci za svobodu a demokracii informováni vteřinu po vteřině, metr po metru.

A jediný stát, který veřejně deklaroval vážně míněnou pomoc napadenému Československu byla Jugoslávie. Té jsme se odvděčili o tři desítky roků později bombardováním a zabíjením civilistů, když bojovali o uhájení své územní celistvosti a nezávislosti. Bylo jen čistě náhodou, že státem, který se nejvíce zasadil o rozpad Jugoslávie bylo Německo?

Ano, Charta 77 bezesporu byla skupinou odvážných mužů a žen, kteří pro své názory a přesvědčení byli pronásledováni, šikanováni, kriminalizováni a žalářováni. Stejně tak 1863 signatářů Charty, kteří v nejednom případě trpěli více než veřejně známí mluvčí.

Zásadním problémem Charty 77 byla neschopnost oslovit většinu dělnictva a zaměstnanců jako polská Solidarita. Přílišná umanutost lidskými právy s intelektuální povýšeností a politickou naivitou se ukázala, byť se to může zdát svatokrádežné lidským, filosofickým i politickým omylem a důvodem k ostouzení většinové československé společnosti jako „věčných kolaborantů“ jenom proto, že slabosti národních „elit“ a podlosti demokratických spojenců vrhly naše národy tam, kam je vrhly.

DEMOKRATICKÉ DROBNOSTI 1. „Pokud najdeš cestu bez překážek, určitě nikam nevede.“ A.C. Clark

České ministerstvo vnitra si bezesporu zaslouží pochvalu.

Plánuje vznik jakéhosi centra proti dezinformacím.

5.

Záměr možná demokraticky ušlechtilý a bohubilý. Smysl, cíle, případně metody a realizace výsledků získaných činností tohoto úřadu jsou prezentované nicneříkající politickou hantýrkou.

Obavy vzbuzují zejména v nejrůznějších obměnách papouškované teze o informační zahlcenosti a tudíž náchylnosti demokraticky málo vyspělých skupin občanů České republiky podléhat zákeřné propagandě, „zejména kremelské“ dodávám já.

Předpokládaný vznik tohoto úřadu ohlásil stávající ministr vnitra pan Chovanec.

Chovanec, Chovanec, Chovanec...

Není to náhodou ten pan Chovanec z pětky takzvaných lánských pučistů, kteří se křišťálově čistě před televizními kamerami dušovali, že se žádná lánská schůzka za účelem svržení předsedy ČSSD nekonala?

Není to ten bonzák, který své komplice prodal za třicet stříbrných – pardon, ministerské křeslo?

A protože je před televizními kamerami stávající ministr vnitra pan Chovanec pro mě profláknutý lhář, nemám nejmenší důvod mu věřit, že tento vlastenecky a demokraticky obecně prospěšný úřad bude mít pouhých třicet úředníků a že už v blízké budoucnosti upevní, posílí a ozdraví demokracii...

Spíše bude dohlížet, abychom v jednom šiku pod portrétem Václava Havla vzdorovali takovým překonaným nesmyslům jako svobodě myšlení, svobodě slova a svobodě projevu.

Promiň Vašku, ale že se stáváš stále více ikonou demokratické reakce, si můžeš, bohužel sám, svou nepolitickou politikou, intelektuální slepotou a dětsky naivní vírou v úderná hesla bez praktické užitenosti.

Nemusíte mi to samozřejmě věřit, ale koncem roku 89 minulého století jsem ve Vémyslicích zvonil klíči, podporoval Václava Havla a patřil mezi spoluzakladatele místní Občanského Fóra především proto, abych některé hodnoty vštěpované mi rodinou i vémyslickou komunitou konečně uváděl ve skutek.

Uznávám, že to z mé strany nebyl nejšťastnější nápad po čtyřiceti letech ryzí společenské uzavřenosti lámat bolševikovi vaz a formovat nové demokratické Vémyslice. Občasný poslech Hlasu Ameriky, Svobodné Evropy, šíření vtipů o Zlatou mříž ministerstva vnitra a jiné protistátní /rádoby protikomunistické řeči/ se mi se současnou adorací Václava Havla zdály být dostatečnou kvalifikací měnit komunistickou šedivou beznadějnost v radostné demokratické zítřky.

Sice mám někdy skličující pocit, že má politická činnost v obci Vémyslice byla nepřetržitou řadou průserů více než pravidelně jeden po druhém následujících.

6.

Na druhou stranu se nebojím chlapsky přiznat, že z vémyslických tehdejších „listopadových“ jsem už jediný, který zůstal věrný původnímu ideálu demokracie, v demokracii věří a za ni bojuje, i když to s ní žádná sláva není. A nikdy asi nebude.

Nebo právě proto.

Začal jsem úřadem pro potírání dezinformací z pražského mocenského centra. Městys Vémyslice a jeho samospráva mohou být hrdé, že institut potírání dezinformací zavedli v předstihu po posledních komunálních volbách.

„Bůh budiž milostiv demokracii a městečku Vémyslice“.

VÉMYSLICKÉ HISTORKY EROTICKÉ “Bez vody a sexu by nebylo života.”

Bylo nebylo, bolševik zrušil soukromě hospodařícího rolníka zavedl obdobu sovětského kolchozu – takzvané jednotné zemědělské družstvo / dále JZD/.

A tak se JZD stalo kolektivem do jednoho houfu násilně sehnaného společenství, které by bez bolševického biče nemohlo fungovat. Je zajímavé, že navzdory sociálně politické logice, byť po nejružnějších peripetiích, JZD ve většině případů více než úspěšně prosperovaly.

Po prvotním spontánním odporu proti násilné kolektivizaci bolševik tiše vystřídal dělnické kádry vedoucí JZD, které nepoznaly kozu od ovce a strpěl, aby v čele československých kolchozů stáli bývalí sedláci, kteří své práci rozuměli a z původně nenáviděných družstev dokázali vybudovat vysoce sofistikované odvětví národního hospodářství s dnes už nepochopitelným étosem firemní pospolitosti, věrnosti a oddanosti.

Násilná kolektivizace – Bůh mi odpusť – měla svůj kladný dopad ve skutečnosti, že vytvářela kolektivy, které by normálně nevznikly a tím vytvářela vztahy, které obohacovaly a rozvíjely sociální i kulturní rozmanitost.

A protože časem brali družstevníci peněz jako baroni, chodili do práce s pohodou a vymýšleli nespočet kanadských žertů jimiž oblažovali své nebohé kolegy a sebe navzájem.

Už z podstaty své práce je lid zemědělský poněkud drsných mravů i jisté obhroublosti. Natož potom skupina jézédáckých traktoristů a šoférů, kteří se považovali za elitu zemědělských dělníků.

Tento veselý spolek pracovníků se zaměřil na jednoho už ne mladého řidiče těžkého nákladního vozu. Svobodného a nesmělého, o němž panovalo přesvědčení, že pokud nevezmou jeho sexuální osud do odborných rukou, zůstane doživotním panicem.

7.

Místní vyhlášený proutník /kanec, kaňour, bejk/ bral za svou povinnost, čest a zejména pověst svůdce krajského formátu učinit ze stárnoucího mládence konečně muže ve vlastním slova smyslu.

Do svého záměru zapojil jistou vdanou ženu středního věku, jejíž postava bezděčně vzbuzovala chlípné představy i u doživotních celibátníků. Navíc zastávala názor, že své ženské poklady poskytovat pouze jednomu – před Bohem i úřadem povolenému partnerovi – by bylo tím nejtěžším hříchem.

To ovšem neznamená, že by bez rozmyslu poskytovala k ošetřování svou zahrádku kdejakému cipovi. Ó ne, povolení prožívat milostné kratochvíle v její široké náruči a vlhkém klínu si musel každý z mnoha milenců poctivě vysloužit, aby mohl souložit.

Myšlenka, udělat ze stárnoucího panice muže ji přirozeně nadchla a díky bohatým milostným zkušenostem připravila dokonalý plán, jak z nezkušence vychovat schopného milence.

I v zdánlivě dokonalém plánu se nečekaně objeví zádrhel.

„Je to v řiti!“ pravila zdrceně několik hodin před velkým okamžikem organizátorovi, „maminka ho nechce dneska pustit.“

„Já tu bábu přeježu bakelítákem/napodobenina automobilu vyrobená soudruhy z NDR/“ vyhrožoval.

„Dneska už to nestihneš. A zítra jedu na měsíc s kombajnérama na výpomoc...“

Dokončení příště

POST SKRIPTUM „Pravda se od výmyslu liší tím, že výmysl musí být pravděpodobný – pravda nikoliv.“

Připadám si jako pacient, který nemohl půl roku chodit a po úraze zkouší první krůčky. Zjišťuje, že chodit sice nezapomněl, ale že některé funkce, které dříve vykonával automaticky, vnímá až s bázlivou nejistotou. Tak nějak si připadám se znovu vzkříšeným Rebelem.

Ať už je to, jak chce, co nejvíce se před ještě dlouho vzdálenými komunálními volbami budu probírat místními politickými pikantériemi. Bez ohledu na srdceryvné scény, jimiž se někteří průdkovci pokoušeli obměkčit mé „tvrdé srdce“.

Nevím, kdo z nás už zaznamenal skutečnost, že v našem městečku byly položeny základy sociální vrstvy, dříve nazývané maloburžoasií a dochází ke štěpení občanské věmyslické společnosti na chudší, zámožné a bohaté. Na mocné a ovládané.

Tento proces je sice v samých počátcích, ale v každém případě nezvratný. Lze se právem obávat, že už v blízké budoucnosti svým vývojem zcela rozloží už dnes velmi křehkou věmyslickou pospolitost.

Omlouvám se za drobné zdržení oproti závazně stanovenému termínu vydání REBELA.

„Žádné vítězství není trvalé a žádná porážka není definitivní, důležité je pokračovat v nastoupené cestě“ pravil W. CHURCHIL

Do Vaší emailové pošty se dovolím opět vloudit 2. března.

Milan Hrdina st.